

dersom det dreiede sig om større Beløb, men naar det dreier sig om saa ringe Beløb, som der her er Tale om, tror jeg ikke, at dette med Føje kan siges. Det er forøvrigt den mindste Del af de paagjældende unge Mennesker mellem 15 og 22 Aar, der selv ville komme til at udrede dette Beløb af deres egen Lomme, og hvem er det altsaa denne Udpantning, som det ærede Medlem fremstillede som en saa obids Foranstaltning, skal ramme? I de allerfleste Tilfælde vil det være Forældrene eller Forsørgerne, Husbonden eller Arbeidsgiveren, hvem den vil ramme. Om Forældrene og Forsørgerne er det bestemt, at de skulle udrede Beløbet for de unge Mennesker mellem 15 og 22 Aar, forsaavidt de forsørge dem, og for Arbeidsgiverens og Husbondens Vedkommende er det bestemt, at de skulle udrede Beløbet forsvudsvis. Deraf vil altsaa følge, at der ved enhver Kontrakt om Lyndesforhold og Arbeidsforhold vil blive taget Bestemmelse om Udredelsen af disse Penge, hvorvidt de skulle indeholdes i Lønnen, eller hvorvidt de skulle ydes af Arbeidsgiveren eller Husbonden udenfor Lønnen, men under alle Omstændigheder vil Udpantningen da ikke kunne ramme Andre end Husbonden eller Arbeidsgiveren i dette Tilfælde. Det er altsaa kun i meget saa Tilfælde, der kan blive Tale om, at Udpantningen vil ramme Vedkommende selv, og den vil i Birkeligheden kun ramme dem, for hvem en Udgift af 7 Kr. 30 Dre er aldeles forvindende, med andre Ord, det vil kun ramme dem, som ere i Stand til at ernære sig selv af deres Midler, uden at søge Arbejde og uden at tage Tjeneste, altsaa de Velhavende. Jeg tror derfor, man baade maa sige, at det er rigtigt, at Alle komme til at udrede dette Beløb, efterform man ikke med Hensyn til Nogen kan vide, om han ikke kommer i Evang til sit 60de Aar, og for det Andet, at der ikke kan være Betænkelse ved at lægge et Evangsbidrag paa; thi det vil for det Første ramme de Paagjældende paa en lidet søkelig Maade og for det Andet vil det ramme dem i en Alder, hvor de endnu ikke have Andre end sig selv at sørge for; ialtfald gjælder dette som en saa aldeles afgjort Regel, at man kan se bort fra Undtagelserne. Det er ikke muligt at opstille nogenjomhelst Aldersgrænse, som har en almenlydig Karakter. Man maa i saa Henseende se at komme de faktiske Forhold saa nær som muligt, og jeg tror, at den Grænse, der her er opstillet, nærmest stemmer med de faktiske Forhold her i Landet. Nu er det fuldkommen sikkert, hvad der blev bemærket af det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds, at det ikke er noget stort Bidrag, der opnaas til Vedkommendes Alderdomsforsørgelse, ved det pligtmæssige Bidrag fra det 15de til det 22de Aar. Det er urigtigt, naar han sagde, at det kun var 191 Kr., der

wilde blive opsparret (Modsigelse af Th. Nielsen). Det er, som jeg siger, og jeg skal nu tillade mig at sige, hvad der er det Rigtige. Der vil blive opsparret 262, 263 a 264 Kroner, der vil nemlig blive opsparret mellem 131 og 132 Kr. pr. Dre i dagligt Indtækt; det bliver for 2 Dre daglig 262 Kr. eller saa omtrent. Derimod er det fuldkommen rigtigt, at den Livrente, som Vedkommende i dette Tilfælde vil faae, ikke vil blive mere end 26 Kr. og nogle Dre for Mænd og 23 Kr. og nogle Dre for Kvinder; det er jo et meget ringe Udbytte, men det er ikke det eneste Middel, hvorved Loven i Birkeligheden driver Folk til at forsikke deres Alderdom. Jeg lægger megen Vægt paa, at det allerede begynder saa tidlig. Derved skabes nemlig et lille Grundlag, saaledes, at den, som kommer til 22 Aars Alderen, hvor man altsaa maa sige, at han i Birkeligheden er myndig, om ikke efter Loven saa i sin Livsgjerning, har en lille Fond, paa hvilken han kan bygge videre og som han kan forsøge. Han skal ikke mere gøre den svære Begyndelse; thi det er ganske sandt, hvad der er sagt af begge de ærede Talere, jeg nævnte, at der er Utilbøielighed hos den største Del af Nationen til at tænke paa sin Alderdomsforsørgelse; men den største Vanfærlighed ligger i at begynde; Begyndelsen er her gjort til Pligt, til Evang; men fra det Dieblit, at Begyndelsen er gjort, og Vedkommende er kommen til Stjelsaar og Alder, er en Opmuntring tilstrækkelig. Denne Opmuntring sker paa en meget kraftigere Maade end det, der er slet fra 15—22 Aars Alderen, derved, at Staten til alle dem, som høre til den arbejdende Klasse i videste Forstand i Danmark, yder Tilskud ligesaa stort som det, de selv yde, indtil 3 Dre daglig eller 11 Kr. om Aaret. Det, som vil være opsparret indtil det 42de Aar ved Hjælp deraf, forsaavidt man gaar til det fulde Tilskud, er ikke opgjort udtrykkelig i Motiverne; men det vil let kunne ses ved at lægge sammen, at der vil være opsparret derved for hver Dre saa Meget, at Mænd derved ville have en aarlig Indtægt af 162 Kr., Kvinder af 145 Kr., selv om de ikke fortsatte ud over det 42de Aar. Dette kan ikke siges at være tilstrækkeligt til at leve af i Alderdommen; men vel at mærke, det er egentlig ogsaa kun Minimum, her tales om, det staar jo Vedkommende frit for at yde Mere baade i en tidligere Alder og i den Alder, jeg har nævnt, ligesom ogsaa at fortsætte dermed ud derover. Jeg har den fulde Overbevisning, at den betydelige Opmuntring, som gives derved, at det Offentlige yder et Bidrag i 20 Aar, fra 22 til 42 Aars Alderen, i Almindelighed vil være en Spore for Vedkommende til at gjøre Sit til at supplere, saaledes, at de efter deres Livsforhold ville kunne leve i deres Alderdom.